

Cu scandal in Europa

VOCEA VÂLCII

Cum Sărbătorile de iarnă vor întrerupe graficul normal de apariție, iată-ne nevoiți să încheiem aici considerațiile pe anul în curs și să spunem că ne bucurăm pentru primirea României în Uniunea Europeană . Mai sunt doar 4 zile și vedem atunci pe dracu'. La Bruxelles a avut deja loc festivitatea publică de primire a noastrăși a bulgarilor, aniversatăe drept doar într-o piațăpublică și în compania unei hărți a UE făcutădin turtădulce. Pentru noi, momentul are cu adevărat gustul dulce al reușitei, dar ne vom trezi repede și vom înțelege curând că , în ciuda zecilor de miliarde de euro care se vor revărsa peste noi, regulile de fier ale selectului club european ne obligăși la o serie de constrângeri absolut firești.

Am vrut să fim cot la cot cu europenii, atunci e clar că trebuie să fim exact ca ei, de la rigoarea muncii, la respectarea regulilor de viață. Și nu ne va fi ușor, cu atât mai mult cu cât aici, acasă, dihonnia e mai amplăca niciodată! Sănu uităm că războiul dintre palate se dănu atât pentru controlarea guvernării, cât mai ales pentru legitimarea polului de dreapta. Or, din această perspectivă, întregul joc gândit de liberali și de unele personaje din societatea civilă-n-a fost altceva decât o minge cum nu se poate mai oportună, ridicatăla fileu pentru Traian Băsescu! Or, dacă înțelegem

acest lucru, trebuie să acceptăm și ideea că inclusiv scandalul petrecut în Parlament, sub bagheta lui Vadim și a peremiștilor, nu numai că nu i-a provocat daune, ci dimpotrivă, l-a servit perfect în a demonstra că este un om de dreapta, de vreme ce stânga îl contestă cu o asemenea vehemență. Și nu de oricine, ci tocmai de Corneliu Vadim Tudor, care fusese nominalizat în presă drept un „stâlp al comunismului”, ceea ce era deja o aiureală, merită probabil tocmai să-l asmută pe liderul PRM împotriva lui Traian Băsescu. Șeful statului a valorificat însăși această oportunitate, atacând în ziua următoare și frunțașii PSD, care s-au grăbit la rândul lor să răspundă, ceea ce, bineînțeles, devenea încă o confirmare a faptului că președintele a jucat mai abil această carte.

El este cel mai tare și cu el se va defila și în alegerile din 2009. Poporul îl va voi. Din 1992, Corneliu Coposu, la acea vreme lider al PNÎCD, a înțeles că partidele istorice nu se vor putea impune politic dacă nu se unesc între ele, inclusiv cu societatea civilă. S-a format cunoscuta CDR, cu vreo 16 formații în componență. Emil Constantinescu, pe care Coposu l-a desemnat candidat la prezidențiale, a câștigat, numai că artizanul acestui succes politic nu mai există pentru a-și înghiți amarul. Coposu a recunoscut, în cercuri restrânse, mult înainte de alegeri și de trecerea în eternitate, ca prezidențiabilul Constantinescu era prea „subțire” pentru funcția supremă, dar a admis greșeala, știind că timpul nu-i mai permitea pregătirea notorietății altui candidat al CDR.

Băsescu ocupă de peste doi ani locul întâi în preferințele electoratului și, oricum ar proceda, oricâte gafe ar face și oricâte dovezi ale nepriceperii i s-ar aduce, nu poate fi dislocat din top, din simplul motiv că nu are cine. Cu excepția PIN-ului lui Cozmin Gușă, nici un partid nu a lăsat să se înțeleagă că ar avea un candidat la prima funcție în stat, pe care electoratul să poată pune ochii și, comparativ, să-și dea seama ce va alege în 2009. Pânăși veșnicul candidat de profesie, Vadim Tudor, a anunțat că nu va mai participa la spectacolul cu prezidențiabili, de patru ori în 17 ani fiind, și pentru el, prea mult. Deci, cine? Au rămas mai puțin trei ani până la campania prezidențială și Băsescu nu știe pe cine trebuie puse tunurile, deci „domnește” fără probleme, mai remaniază câte un ministru și așteaptă banii Uniunii Europene, care îi vor da prilejul să demonstreze cât bine și ce belșug de reparații ale infrastructurii pogoară asupra românilor. Izolat la Cotroceni, poate imagina tot felul de crize de guvern care să-i aducă, din 2007, partidul susținător în postura de lider de piață politică. Băsescu „vulpoiul” știe foarte bine că aderarea la UE nu va aduce, din partea populației, osanale partidelor, dimpotrivă.

A lăsa acest guvern încă șase luni sau un an După aderare, când vom plăti scump

legalizarea europenității noastre, va însemna sinuciderea și a PD-ului, nu doar a PNL-ului. Or, Băsescu are nevoie de platformă solidă, ce nu poate fi lesne dislocată, pentru prezidențialele din 2008-2009. Tocmai pentru că nu este interesat de bunul mers al acestui guvern, am spus că „remaiază”, adică mai cârpește câte un fir slab din Executiv. Baza pentru președinte va fi Guvernul rezultat din alegerile generale de anul viitor ale căror fundații le pune de ceva vreme, lopatăcu lopată. Ceea ce, cu regret observăm, nu face nici un alt partid cu pretenții.

Tradiționalul „război dintre palate”, moștenit de la perechile predecesoare de „tandemul” Băsescu-Tăriceanu, merge înainte în ritm accelerat. De fapt, ruperea s-a produs de mai multă vreme, fiind vizibilă, din păcate, inclusiv la momentul festiv de la Bruxelles. Or, tocmai semnalele de acolo vin să confirme că o cale de întoarcere nu mai există și că, deci, Guvernul Tăriceanu este sortit să cadă. Mai ales că, După demisia celor 24 de parlamentari „platformiști” din PNL și migrarea lor spre viitorul PLD al lui Stolojan, actualul cabinet este practic minoritar. Apoi, să nu uităm că s-a retras și PC-ul de la guvernare, iar Marko Bela, liderul UDMR, a declarat deunăzi că guvernul „este impotent”, situație în care și minoritatea maghiară începe să considere necesare alegerile anticipate.

această idee, spusă mereu mai apăsător din cam toate zonele scenei politice, acreditează posibilitatea că, imediat După Revelion, Guvernul Tăriceanu o să cadă și se vor declanșa procedurile pentru anticipate. Cum intrăm în Europa? Cu scandal, firește, cu o scenă politică bulversată, cu o coaliție guvernamentală în dezintegrare și cu o alianță portocalie făcută praf și pulbere. Pe acest fond, însă, vom trage un Revelion al integrării de vreo trei milioane de euro, vor fi show-uri mărețe, cu jocuri de lumini și focuri de artificii, românii se vor bucura în mod firesc, După care va sosi, brusc, ora adevărului.

Visul multora de a pleca să muncească în Europa se va lovi multă vreme de restricțiile impuse de o droaie de țări, viața se va scumpi din ce în ce mai mult, în timp ce lefurile noastre vor fi departe de înalta ștachetă economică pe care ne-o impune statutul de membri ai UE. Iar peste toate a venit iarna, cu frig, cu zăpadă, cu prețurile zdrobitoare la gaze și energie electrică, răsfrânse în prețul pâinii, al alimentelor de bază și, deci, al vieții de zi cu zi. Acesta va fi, însă, costul real al integrării și trebuie să-l suportăm. În rest, sărbători fericite și să auzim de bine.

Romeo Popescu